

Ondřej Hník: Vlastně na tom není co zkazit

Text je jako žena. Vyzrálé texty jsou upravené a působivé a nevyzrálé dívky jsou krásné. No a mě odjakživa lákaly ty nevyzrálé texty, je v nich právě ta divokost a nedokulacenost, to, kolikrát se zjistí, že po opravě už to není takové, že se z toho něco ztratilo, i když se to jako zakulatilo, že lepší to bylo před tou opravou. Tak se to zase opraví nazpátek. A to u ženských nejde, to jde jenom u textů, co si budem povídat, a proto mě to psaní tak baví, a vlastně na tom není co získat.

Ondřej Hník: Chceš psát krásný a zajímavý texty?

Řek' jsem si, chceš psát krásný a zajímavý texty, tak koukej, abys měl krásnej a zajímavěj život, jinak to nepude, tak jsem šel a zapsal jsem se na roznášení letáků, protože při takovym roznášení letáků potkáte spoustu lidí, a ty toho spoustu nakecaj a spoustu vám toho řeknou, co vy pak zakomponujete do svýho díla, ale to zase vyžaduje umění to tam nenásilně a harmonicky zakomponovat, a vchodovej prostor u schránek ve věžáku, to je svět sám pro sebe, a taky jsem se dal na nošení kufrů v hotelu, protože tam se setkáte zase se spoustou cizinců, a jinej kraj, jinej mrav, a se spoustou nátur a povah, a s každym tím člověkem jdete do výtahu a jedete nahoru, jste ve výtahu jenom vy a ten cizinec nebo víc cizinců, a pak je vedete na pokoj a ukazujete jim tam klimatizaci a fén a náhradní polštáře ve skříni a pak vykládáte kufry, a svět hotelu, to je svět sám pro sebe, no a tenhle svět se ještě dělí na menší světy, jako je třeba svět restaurace, svět kuchyně, svět cukrárny, a spoustu dalších světů, a taky jsem začal vyučovat tanec, a tam zase jinak musíte říct tu samou věc dítěti a jinak dospívající slečně a jinak klukovi a jinak starší panince, jinak by z toho byl guláš, kdybyste je učili všechny najednou stejnejma slovy, no řekněte, a svět tance, to je zase svět sám pro sebe, a každej tenhle svět mi otevřel další světy, ještě netušenější a ještě svéráznější, a no tak snad mi tyhle světy pomůžou psát krásný a zajímavý texty, a ne guláše. . .

Libor Marek: Na záchodě s Margitou

Margita je svůdná víla tanečnice. Moc toho nenamluví, její mýtinka leží u noční osmiproudé dálnice. Tmou odlidštěné kamiony a drožky se řítí rychlostí světla, zkoprnělí pasažéři převážejí po neviditelných žilkách svůj tenounký paprsek a hned jej zase sobecky strkají do tmy jako do starého mysliveckého hubertusu. Vozy kviknou a zahuhňají: „Teplý směr, směr teplý.“ Najednou světlo zmizí, jenom přiškrcený motor z dálky brnká na všechny instrumenty noci. Ale zkremovaná Margita dál tančí a vznáší se nad čarovným kotlem benzinových výparů. Je to tady! Opravdový tyjátr! Málem jsem to zmeškal.

Bij-te Vi-ki-ho!

Bi..te EEE ..k.ho! Bú bú! (zpívá lid)

(Vikiho mučednictví podnítilo řadu vědců k prozkoumání jeho dětství. Vedle četných zástupců přírodních věd se úkolu zhostili i literární historici. V poznámkách traktátů často figurují ukázky korespondence.)

Literární příloha!

Milí čtenáři,

dnes jsme pro Vás připravili výběr z tvorby autorů, kteří byli oceněni v Literární soutěži Šrámkovy Sobotky. Porota poezie ve složení – předseda Rudolf Matys, Stanislav Rubáš a Veronika Forková – a porota prózy – předsedkyně Vlasta Skalická, Jiří Dědeček a Jan Vaňha, jr. – vybírali ze 140 autorských příspěvků. V první, básnické kategorii zvítězily ženy: Marie Zelbová (druhé místo) a Martina Chládková (třetí místo) – první místo porota neudělila. V druhé, prozaické kategorii naopak zcela dominovali muži: Radim Karlach (první místo), Ondřej Hník (druhé místo) a Libor Marek (třetí místo). Příspěvky do třetí kategorie „Studie z oboru literárních věd o autorech východočeského regionu, historické a vlastivědné práce o vývoji kulturních poměrů ve východních Čechách“ hodnotila Mgr. Pavla Jirková (odborná pracovnice historického oddělení Muzea východních Čech), PhDr. Jiří Francěk (ředitel státního archivu v Jičíně) a PhDr. Věra Menclová, CSc. (Katedra české literatury a literární vědy Filozofické fakulty Univerzity Karlovy v Praze) – na základě jejich posudků bylo uděleno čestné uznání Iloně Pluhařové za práci *Historie budovy dnešní II. Základní školy v Jičíně aneb kolebka vzdělání a výchozí meta mnoha významných osobností* a Václavu Francovi za práci *Jaroslav Drbohlav (1893–1946)*

Redakce Splav!u Vám přeje mnoho příjemných zážitků s oceňenými básnickými i prozaickými texty. . .

Marie Zelbová: Omezená záruka

Tato omezená záruka
v trvání jednoho roku
je jediná záruka na zařízení
Neexistují žádné jiné
písemné ani ústní záruky
kromě této tištěné
omezené záruky
Veškeré další vyplývající záruky
včetně ale bez omezení
na vyplývající záruky
prodejnosti či vhodnosti pro daný účel
jsou omezeny dobou trvání
této tištěné omezené záruky
Některé země nepovolují
omezení vyplývajících záruk
je tedy možné
že omezení uvedená
v této omezené záruce
se na vás nevztahují

**Martina Chládková:
Balkónové blues**

Když mručíš ze spaní,
jsi jako kontrabas
s nakrápnutým smyčcem
a do zad vdechuješ mi
balkónové blues
pro nedonošená rána.
Vlaky správným směrem
pojedou,
až o koleje obrousím si
všechna místa,
na kterých jsi mě nikdy nehledal.

**Martina Chládková:
Prošedivělá**

Jadřince v ošatce –
jediné,
co zbylo mi z jabloní,
i klín mám zavátý
a v kotnicích bývá sychravo.
K rybníku stopy
o zimu jsou hlubší.

**Marta Veselá-Jirousová:
Noci**

Ty noci byly rozpustilé
ty jsi je rozcuchal
do vlasů zapletl
větvičky jasmínové
Zaslechnu v dálce
zvony co stále zvoní
jasmín se nevzdal
prudce voní

**Marta Veselá-Jirousová:
Podzim**

V listu se ukryl
malý pták
Křehce se snažil
vyzpívat
Vykřičet barvu podzimu
Klanět se okru
karmínu
Zavelet prudce
do oblak
S pokorou kterou
má jen pták:
Člověče zabils v sobě něhu
Zpívat pro tebe nedovedu
Pokloň se pokloň podzimu

**Miloš Říha:
Ledové víno**

z narození mrazem zmírá
do kolébek každý znal
když Bůh z hloubi všehomíra
po strništích rozfoukal

jinovatku z vláken běla
do šípků jí trochu dal
setřel pot i vrásku z čela
a dál z vinic víno bral

**Jindřiška Nováková:
Půlnoc**

hrdinně protažen
sen
jakýsi domáctější tvar
plot svírá
mezi zuby drny
u vrátek zítřejší stesk
(ten ale pouze tušit)

klopýtám k plotýnkám
svařit si před spaním
se skořicí
hrneček psího vína

**Radim Karlach:
Dům šakalů**

Všichni na mě byli hodní, pro kluky jsem byl jedna krev, jeden kmen, a dívky dovedly chladnou dlaní ulehčit horkému tělu a vlídnými hlasy zabalit srdce do hedvábných šátků. Ale já jsem měl nejradši naši šakalí smečku.

Naši psi nebyli hezcí, nikdo je nechtěl. Potřebovali nás. Jako jsme si my našli náš dům, když jsme ho potřebovali, a jako jsme nacházeli jeden druhého, když jsme byli sami, tak si nás našli oškliví, zakrslí psi s šakalíma ušima, kterým nikdo jiný nepodal maso a nenabídl dvůr ani pelech. Napřed jich bylo jen pár, ale přicházeli další, každý škaredý jako ti před ním, na křivých nohách a s příliš velkými slechy na smutné schýlené hlavě. A když jsem přišel do domu já, bylo jich tady už plno. A smečka šakalů žila pod děravou střechou se smečkou lidí, oni už nebyli vyhnané zrůdičky s nakopaným hřbetem a my jsem nebyli krysy města, byli jsme jedna krev a jeden kmen v jednom domě, v našem domě.

Hráli nás, stulení v našich pokrývkách, když venku skučel vítr. Pletli se pod nohy, ať jsme šli kamkoli, budili nás smradlavým dechem a chladným čumákem, lovili mlsné krysy, když dostaly chuť na naše jídlo. Do jejich střapatých hřbetů jsme uprostřed noci utírali vlhké tváře, když někdo z nás pod bledými hvězdami poznal, že svět je příliš velký.

A chránili nás, když přišly Lebky.